

ناصر ذاکری

کارشناس اقتصادی

ایران به‌عنوان دومین کشور دارنده ذخایر گاز طبیعی جهان، به‌تنهایی بیش از ۱۷ درصد ذخایر شناخته‌شده را به خود اختصاص داده است. با این حال سهم کشورمان در تجارت جهانی گاز بسیار اندک است. امروزه یکی از بزرگ‌ترین دغدغه‌های کشورهای دارنده ذخایر گاز مانند بسیاری از ثروت‌های تجدیدناپذیر دیگر، تبدیل این دارایی ارزشمند زیرزمینی به یک دارایی مولد در روی زمین است. به بیان دیگر باید با استخراج و عرضه این محصول در بازار جهانی منابع انرژی لازم را برای اجرای طرح‌های بزرگ توسعه فراهم آورد؛ ازاین‌رو فرایند استخراج و عرضه چنین ثروت‌هایی را می‌توان یکی از نمودهای بارز «مولدسازی دارایی‌های جامعه» دانست؛ زیرا چنین ثروتی تا زمانی که در جایگاه طبیعی خود در لایه‌های یابینی زمین نگهداری می‌شود، قابلیت ایجاد شغل و افزایش درآمد را ندارد. نکته‌ی پیداست که حضور در بازارهای جهانی و در اختیار گرفتن سهمی از بازار کشورهای مختلف، نیازمند فراهم‌آوردن مقدمات و تمهیداتی است؛ به‌ویژه درمورد تجارت گاز طبیعی که سرمایه‌گذاری هنگفتی در قالب تکمیل خطوط لوله و تجهیزات پشتیبانی لازم دارد. کشور هدف تمایل به همراهی و همکاری با عرضه‌کننده‌های خواهد داشت که به

آینده مشارکت بلندمدت با آن اطمینان پیدا کند. ممکن است گفته شود قناعت به سهم اندک در بازار و محدودساختن میزان برداشت، کلمی در مسیر حفظ منافع نسل‌های آینده است؛ اما این توجهی درستی نیست؛ زیرا بی‌اعتنایی به ضرورت افزایش سهم در بازار، فرصت مولدسازی یک دارایی ارزشمند را از نسل حاضر و نسل‌های آینده می‌گیرد و اجازه کسب سود و ثروت‌اندوزی با استفاده از این دارایی را به آنان نمی‌دهد. دقیقاً به همین دلیل است که سایر کشورهایی که ذخایر بزرگ گاز طبیعی را در اختیار دارند، هدف کسب سهم بیشتر از بازار و تبدیل دارایی ارزشمند غیرمولد در زیر زمین را به یک دارایی مولد در روی زمین با چنگ و دندان دنبال می‌کنند. در طول چند سال گذشته اتفاقات چشمگیری در بازار تجارت جهانی گاز افتاده است. قطر سومین دارنده ذخایر بزرگ گاز جایگاه خود را به‌عنوان عرضه‌کننده قابل اعتماد و شریک بلندمدت در بازار تثبیت کرده است. همین امر باعث شده این کشور با کمک شرکت‌های بزرگ و دارندگان فناوری‌های روز در عرصه استخراج و فرآوری حتی قابلیت برداشت بیشتر از سهم خود از ذخایر مشترک مرزی را پیدا کند. طرح احداث خط لوله صلح که با هدف انتقال گاز ایران به شبه‌قاره هند طراحی

نگاهی به سرنوشت یک میدان نفتی که بعد از ۶ سال حضور چین در آن قرار است شرکت ملی نفت عهده‌دار توسعه این میدان شود

یادآوران بدون پکن؟

مهام سلیمان بیگی؛ درست در شرایطی که سفر رئیس جمهوری به چین بر اساس اخبار به توافقات مهمی ختم شد. خبرهایی دیگر حاکی از آن است که چینی‌ها به میدان نفتی یادآوران پشت کرده‌اند. حالا گویا چین در حال تکرار سناریوی آزادگان برای ایران است. آخرین اخبار حاکی از آن است که چینی‌ها بعد از شش سال معطلی به‌طور غیررسمی از توسعه فاز دوم میدان نفتی یادآوران کنار کشیده‌اند. درحالی‌که برخی تحلیلگران معتقدند چین با این خروج غیررسمی به دنبال مطالبات بیشتر از پروژه‌های نفتی اش با ایران است، یک منبع آگاه عدم‌النفع تقریبی ایران از همین یک میدان مشترک در دو سال اخیر را چیزی حدود ۴۷.۵ میلیون بشکه نفت یا ۳.۳ میلیارد دلار پول تخمین می‌زند.

چین از یادآوران رفت؟

چند هفته پیش خبرگزاری شاننا، رسانه رسمی وزارت نفت، با اتکا به گفت‌وگو با مجری طرح توسعه میدان یادآوران، خبر داد که شرکت چینی ساینوپک به‌طور غیررسمی از سرمایه‌گذاری در یادآوران کناره‌گیری کرده و شرکت ملی نفت تصمیم گرفته خودش توسعه این میدان را ادامه دهد. البته چند روز پیش از انتشار این خبر، یعنی ۲۳ بهمن‌ماه، ایسنا نیز به بیان خواب شش‌ساله میدان یادآوران اشاره کرده بود. به نوشته این خبرگزاری، برداشت از میدان نفتی یادآوران که از میادین مشترک ایران با عراق است، پس از حدود شش سال توقف فعالیت‌های توسعه‌ای، در نیمه نخست سال ۱۴۰۲ با شروع عملیات اجرایی طرح افزایش تولید، آغاز خواهد شد. ایسنا نوشته بود: «هرچند چندین سال است که بحث مذاکره با شرکت ساینوپک چین برای توسعه فاز دوم میدان یادآوران ادامه دارد و سال ۱۳۹۷ نیز این شرکت که بزرگ‌ترین پالایشگر نفت چین است، به شرکت ملی نفت ایران سه میلیارد دلار برای توسعه مشترک میدان نفتی یادآوران پیشنهاد کرد اما به نظر می‌رسد بدون حضور چینی‌ها قرار است طرح توسعه میدان نفتی یادآوران آغاز شود». خبر خروج غیر رسمی چینی‌ها از یادآوران در حالی با سرعت منتشر می‌شد که ابراهیم رئیسی، با تأکید بر نگاه ویژه دولتش به شرق، برای سفری سه‌روزه وارد چین شده بود.
باین‌حال در میان اخبار این سفر هیچ خبری از سرنوشت سرمایه‌گذاری چینی‌ها در میادین نفتی ایران به‌ویژه یادآوران دیده نشد. در ایران اما فریدون کردزنگنه، مدیر سرمایه‌گذاری و کسب‌وکار شرکت ملی نفت با این مصاحبه کرد و با تأکید بر اینکه دولت سیزدهم به‌خلاف دولت گذشته به شریکان قدیمی همچون چین و روسیه نگاه راهبردی دارد، گفت: از زمان آغاز به‌کار دولت سیزدهم مذاکراتی با ساینوپک چین درباره کام دوم توسعه میدان یادآوران داشته‌ایم و این مذاکرات ادامه دارد. او اظهار کرد که سسینوپک تاکنون به‌هیچ‌عنوان به‌صورت رسمی اعلام نکرده است که در توسعه میدان یادآوران همکاری نمی‌کند و مسئولان مذاکره‌کننده با این شرکت در شرکت ملی نفت ایران به دنبال راهکارهای نو برای استفاده از فرصت سرمایه‌گذاری این شرکت در میدان مشترک یادآوران هستند.
باین‌حال کردزنگنه نهایتاً جزئیاتی دراین‌باره ارائه نکرد و در سطوح مدیریتی کلان دو شرکت را محرمانه تلقی کرد.

بدهعی چینی‌ها؛ از آزادگان تا یادآوران

تیر ماه ۱۳۸۳ خبر کشف میدان نفتی یادآوران اعلام و طرح توسعه این میدان در سه فاز تعریف شد، تولید در فاز یکم طرح توسعه میدان نفتی یادآوران باید به سقف ۸۵ هزار بشکه در روز می‌رسید، در فاز دوم رسیدن به سقف تولید ۱۸۰ هزار بشکه و فاز سوم رسیدن به سقف تولید ۳۰۰ هزار بشکه نفت در روز برنامه‌ریزی شد. چینی‌ها کار در پروژه توسعه فاز نخست میدان یادآوران را در مردادماه ۱۳۸۷ آغاز کردند و درحالی‌که بنا بود فاز اول را ۱۷ تیرماه سال ۱۳۹۲ (۵۹ ماهه) به‌طورکامل به بهره‌برداری برسانند، آن را تا تأخیر پیش بردند.
آبان‌ماه ۱۳۹۲ شرکت ملی نفت از تأخیر پیمانکار چینیسی در این پروژه انتقاد کرد و درحالی‌که روزانه ۲۵ هزار بشکه نفت در قالب تولید زود هنگام (از بهمن‌ماه ۱۳۹۰) از این میدان مشترک تولید می‌شد، ساینوپک وعده داد که میزان تولید را تا بهمن سال ۱۳۹۲ به روزانه ۵۰ هزار بشکه برساند اما این وعده هم عملی نشد. ادریهشت‌ماه سال ۱۳۹۳ برداشت از این میدان در حالی تازه به روزانه ۵۰ هزار بشکه رسید که وعده داده شده بود تولید ۸۵ هزاربشکه‌ای تا آذرماه همان سال محقق شود. در نتیجه این یکی وعده هم در زمان مقرر عملی نشد. سرانجام در پنجم اسفند ۱۳۹۴ مجری طرح توسعه میدان نفتی یادآوران از تولید آزمایشی نفت یادآوران با هدف اطمینان از پایداربودن تولید نفت این میدان مشترک خبرداد. با تمام بدقولی چینی‌ها توسعه فاز یک میدان یادآوران به اتمام رسید و پس از اینکه فاز یک این میدان با ظرفیت ۸۵ هزار بشکه آغاز به تولید کرد، چینی‌ها برای به‌دست‌آوردن فاز دوم آن تمایل نشان دادند. قرار بود با توسعه فاز دوم این میدان سقف برداشت از میدان یادآوران به ۱۸۰ هزار بشکه نفت در روز برسد موضعی که از سال ۱۳۹۵ عملاً تعطیل شد و تاکنون تصمیم جدی برای آن گرفته نشده بود. به عبارت دیگر برنامه ایران برای دستیابی به تولید روزانه ۵۵۰ هزار بشکه از غرب کارون وابسته به اجرای فازهای دوم آزادگان و یادآوران است؛ دو فازی که هر دو با بدقولی چینی‌ها مواجه شدند و بعد از سال‌ها عدم‌النفع برای ایران، نهایتاً باز بر دوش کشور خردمان افتاد.
حالا قرار است با اعتبار ۴۰۰ میلیون دلاری داخلی، میدان مشترک یادآوران توسعه یابد و ظرفیت تولیدش به ۴۲ هزار بشکه در روز برسد. توسعه میدان آزادگان نیز که از سال ۸۹ به شرکت ملی نفت چین واگذار شد ولی شش سال بعد در پی تداوم تأخیر و بدقولی طرف چینی و اخراج پیمانکار

اقتصاد ملی، ذخایر گاز طبیعی و دیپلماسی گازی

شده بود، با کارکنی دشمنان ایران متوقف مانده و به تاریخ بویست. در مقابل خط لوله تایی که بناست گاز ترکمنستان را به هند و پاکستان برساند، توانسته منافع مشترکی بین سه کشور و گروه طالبان تعریف کرده و آنان را بر سر سر میز مذاکره بنشاند.
گفتنی است عربستان هم با هدف ایجاد محدودیت برای صنعت گاز ایران در این پروژه سرمایه‌گذاری می‌کند. در شرایطی که اروپا به تداوم تأمین گاز مورد نیاز خود از روسیه اطمینان نداشت، ترکمنستان با ذخایری در حدود یک‌سوم ذخایر ایران، از فرصت استفاده کرده و با اجرای خط لوله انتقال گاز از بستر دریای خزر هدف‌گرفتن سهمی بزرگ‌تر از تجارت جهانی گاز را دنبال می‌کند. این کشور برای انتقال گاز خود حتی حاضر به همراهی با ایران و استفاده از خاک این کشور نشد. نتیجه همه این اتفاقات از دست‌رفتن فرصت حضور ایران بر سر سفره تجارت جهانی گاز است. طبعاً در شرایطی که مشتریان بزرگ گاز، کالای مورد نیاز خود را از یک شریک مطمئن و با استفاده از خطوط لوله مستقر و زیرساخت‌های آماده دریافت می‌کنند، تمایلی به مشارکت با ایران که زیرساخت آماده‌ها برای انتقال گاز ندارد، نخواهند داشت. علاوه‌براین اقدامات غیرکارشناسانه برخی دولتمردان از جمله کنارگذاشتن توافق

سوآپ نفتی با ترکمنستان در دولت نهم تصویری پیش‌بینی‌ناپذیر از کشورمان در نظر مشتریان بزرگ گاز ساخته است. در واقع نگاه خاص کشورمان به سیاست جهانی موجب شده بیشتر شرکای اقتصادی و تجاری بالقوه کشورمان چندان به آینده مشارکت و تجارت با ما خوش‌بین نباشند و فرصت‌های تجارت سوودآور از دستمان برود.
کشوری که یکی از بزرگ‌ترین ذخایر گاز را دارد، باید یکی از مهم‌ترین اولویت‌هایش حضور مقتدرانه در بازار جهانی گاز و استفاده از این دارایی برای توسعه باشد؛ یعنی باید تلاش کند مشتریان بزرگ این کالا را متوجه خود کرده و به‌عنوان شریکی قابل اعتماد همکاری اقتصادی را با آنان آغاز کرده و به جایگاه مناسب خود در بازار جهانی گاز برسد.
ظاهراً در شرایط فعلی ضرورت دخالت‌دادن منافع ملی در تدوین اصول سیاست خارجی مورد توجه متولیان امر نیست. علاوه‌براین در شرایطی که دولتمردان برنامه مولدسازی دارایی‌های دولت را دنبال می‌کنند، متأسفانه به فکر مولدسازی دارایی ارزشمندی به نام ذخایر گازی کشورمان نیستند. در نتیجه در صورت تداوم ششویه ناکارآمد فعلی، ایران باید برای «مولدسازی» ذخایر گاز خود منتظر اتمام ذخایر ترکمنستان در طول پنج دهه آینده بماند.

دچار بحران باشد، سرمایه‌گذاری نمی‌کنند. حتی پروژه پارس جنوبی را که قرار بود بر اساس سند ۲۵ساله در آن حضور یابند، رها کردند و در عوض سندی ۲۷ساله با قطر در این باره به امضا رساندند. یک مقام آگاه نیز در این‌باره به «شرق» می‌گوید: «اولین ضرر در مشترک‌بودن این میدان است، طبیعتاً هرچه بگذرد برطرف مقابل فرصت بیشتر برای برداشت از آن نسبت به ما پیدا می‌کند. دوم اینکه قرار بود در فاز دوم با افزایشی ۶۵ هزار بشکه‌ای برداشت را به حدود ۱۸۵ هزار بشکه برسانیم. این پروژه اگر با بدقلمی چینی‌ها مواجه نمی‌شد، سال ۹۶ آغاز شده و نهایتاً سه سال هم زمان می‌برد و ۹۹ به اتمام می‌رسید. اگر سال ۱۴۰۰ هم به بهره‌برداری می‌رسید، باید حساب کنید طی دو سال ۱۴۰۰ و ۱۴۰۱ روزی ۶۵ هزار بشکه و هر بشکه و با قیمت حدود ۷۰ دلار. این عدم‌النفع ما از تنها همین یک پروژه است». بنا بر توضیحات او ایران در این دو سال ۴۷ میلیون و ۴۵۰ بشکه نفت از دست داده که اگر موفق به برداشت و فروش آن با قیمت ۷۰ دلار شده بود، بیش از سه میلیارد و ۳۲۱ میلیون دلار به دست آورده بود.

بهای هیجان‌زدگی!

ایسن مقام آگاه می‌گوید که فاز اول پروژه یادآوران با اینکه با تأخیر زیادی مواجه بود و گرگان تمام زنگنه، از نظر کمی با کیفی موفق بوده است. او توضیح می‌دهد: «میزان سرمایه‌گذاری برای ایجاد ظرفیت جهت استخراج یک بشکه نفت، یک شاخص است. در آزادگان شمالی و یادآوران که هر دو در دست چینی‌ها بود این شاخص به ۳۱ تا ۳۲ هزار دلار برای هر بشکه رسید. در صورتی‌که با پیش از این هزینه‌های ما در حد ۱۷، ۱۸ هزار دلار برای هر بشکه بود. مثلاً میدان یاران که با سرمایه داخلی هم توسعه یافت ۲۰ هزار دلار برای هر بشکه هزینه شد. البته تحریم‌ها و افزایش قیمت در این دوران خیلی مؤثر بود». او فرایند مکاتبات برای توسعه فاز دوم این میدان را این‌طور شرح می‌دهد: «در قرارداد فاز دو بیش‌بینی شده بود. از سال ۹۶ مکاتبات با ساینوپک برای فاز دو آغاز شد. ترامپ که از برجام خارج شد چینی‌ها دلخوری اخراجشان از آزادگان را داشتند و حالا بازگشت تحریم‌های سخت‌تر هم مزید بر علت شده بود. چینی‌ها عنوان می‌کردند که ما بر سر حرفمان هستیم و به محض لغو تحریم‌ها توسعه را ادامه خواهیم داد. سال‌های ۹۷ و ۹۸ و افکار عمومی روی مسئله مشترک‌بودن میادین متمرکز شد، به دستور بیژن زنگنه، وزیر سابق نفت، شرح کاری تهیه و به طرف چینی ابلاغ و حتی تأیید فنی ضمنی هم دریافت شد ولی چینی‌ها کار را همین‌جا نگه داشتند و حاضر به امضای قرارداد جدید نشدند. در سفرهای آقای زنگنه و آقای لاریجانی به چین، چینی‌ها ابراز گله کرده بودند که بعد از برجام با این ذهنیت که غربی‌ها جای آنان را خواهند گرفت، با آنان بدرفتاری شده است. بعد از این ماجرا ایران در حالتی قرار گرفت که غربی‌ها حاضر به سرمایه‌گذاری در کشورشان نشده بودند، چینی‌ها هم در قرارداد ۲۵ساله، به طور مستمر به دنبال مطرح‌کردن گلیابه‌ها بودند. در این بزن‌گاه سیاسی، دولت رئیسی آمد. شرکت نفت دولت سیزدهم دیدگاه‌های سیاسی نداشت. دولت دائم از نگاه به شرق می‌گفت و تبلیغاتی این‌چنینی می‌کرد. این تعجیل بهانه‌ای شد برای چینی‌ها که میدان را برای ایران تنگ‌تر کنند. حالا هم مناقضاتی به دور از حضور چینی‌ها انجام شده و در یکجخ جدید توسعه این میدان خبری از چین نیست». او همچنین باور دارد قطعاً تصمیمی که برای تأمین مالی و توسعه میدان یادآوران توسط خود کشور گرفته شده، موفق نخواهد بود، چراکه آشکار است کشور این پول را ندارد؛ «در مدت دولت آقای رئیسی حدود ۳۰ میلیارد دلار تفاهم‌نامه امضا شده که تا سه، چهار سال دیگر باید به حصول برسد. اگر حتی بخشی از این پول را داشتند، صرف پرداخت حقوق‌ها می‌کردند».

کار به قراگاه خاتم‌الانبیا سپرده شد، حالا تحت قراردادی به کنسرسیومی با عضویت شش بانک داخلی سپرده شده است.

چینی‌ها به دنبال امتیازگیری بیشتر

اینکه خبر خروج چینی‌ها از یادآوران حقدر قابل‌اتکا باشد، هنوز معلوم نیست؛ چراکه از یک سو به قول مدیر سرمایه‌گذاری و کسب‌وکار شرکت ملی نفت، ساینوپک رسماً چیزی اعلام نکرده و از سوی دیگر برخی تحلیلگران معتقدند چین با این دست اقدامات به دنبال امتیازگیری بیشتر از ایران است. از جمله این تحلیلگران می‌توان به سیمون واتکینز، اشاره کرد که در این‌باره برای نشریه بین‌المللی اوپل‌پرایس نوشته: «شایعاتی که درباره انصراف چین از توسعه میدان‌های نفتی حیاتی کارون مطرح شده، نادرست است. افزایش تولید از حوزه‌های نفتی بسیار غنی کارون غربی- مهم‌ترین آنها آزادگان شمالی و جنوبی، یاران شمالی و جنوبی و یادآوران- به دست‌کم یک میلیون بشکه در روز، یکی از اولویت‌های اساسی راهبردی در اقتصاد ایران است. تحقق این افزایش تولید از حوزه‌های کارون غربی، بخشی‌کلیدی از تعهد چین در توافق همکاری‌های راهبردی ۲۵ساله با ایران بوده است. چین هم واقعا خواهان اجرای توسعه این میادین است اما تلاش دارد به امتیازات بیشتری نسبت به آنچه در توافق ۲۵ساله آمده، دست یابد». او معتقد است چینی‌ها به دو دلیل نه از این تعهدات به‌طوررسمی عقب می‌کشند و نه آن را به ثمر می‌رسانند؛ دلیل نخست این است که چین از سال ۲۰۱۸ تصمیم گرفته در زمینه‌هایی که ممکن است ایالات متحده آمریکا را تحریک کند، رویکرد محتاط‌تری داشته باشد. از جمله این زمینه‌ها، پروژه‌های سطح بالای توسعه نفت و گاز در ایران است. دلیل دیگرش هم این است که چین می‌داند برای ایران گزینه‌های بین‌المللی بسیاری باقی مانده است، بنابراین تلاش می‌کند تا جایی که می‌تواند شرایط قراردادهای کنونی و آتی برای توسعه میادین نفتی را به سود خود بهبود بخشد؛ چراکه بر پایه فرمول قیمت‌گذاری که در توافق با چین آمده، شرکت‌های چینی برای دریافت همه فرآورده‌های نفت، گاز و پتروشیمی که از این میادین به دست آید، اولویت دارند. این فرمول قیمت‌گذاری به این شکل است که چین می‌تواند نفت ایران را دست‌کم با

تخفیف تضمین‌شده ۱۳درصدی نسبت به میانگین شش‌ماه بهای جهانی، به‌علاوه شش تا هشت درصد هم برای جبران ریسک‌ها خریداری کند یعنی سرجمع با ۲۰ درصد تخفیف به نسبت بهای جهانی، اما اکنون چینی‌ها خواهان فرمول قیمت‌گذاری تازه‌ای هستند که بر همه فروش‌های نفت ایران و فرآورده‌های مرتبط با آن از حوزه‌هایی که قبلاً دست‌اندرکار توسعه آن بوده‌اند یا هر پروژه توسعه‌تازه‌ای که به آنها سپرده شود، اعمال شود. این در حالی است که به گفته تحلیلگرک اوپل‌پرایس همین حالا هم چین، نفت ایران را ۱۰ درصد ارزان‌تر از نفت روسیه می‌خرد، آن هم درحالی‌که روسیه نفت خود را تا ۳۰ درصد ارزان‌تر از میانگین بهای جهانی می‌فروشد. به‌این‌ترتیب، میانگین تخفیفی که چینی‌ها از خرید نفت خام ایران می‌گیرند، در ۱۲ ماه گذشته به حدود ۴۴ درصد رسیده است.

بیش‌از ۳ میلیارد دلار عدم‌النفع در یادآوران

شاید مهم‌تر از اینکه چینی‌ها واقعا از یادآوران خارج شده‌اند یا خیر، این باشد که در این شش سال معطلی چه میزان خسارتی روی دست کشور ما گذاشتند. حمیدرضا صالحی، نایب‌رئیس کمیسیون انرژی اتاق بازرگانی ایران، با بیان اینکه چینی‌ها فاز اول را به اتمام رساندند و الان شش سال است این میدان گروگان چینی‌هاست؛ به «شرق» می‌گوید که اگر خبر خروج چینی‌ها به‌درست باشد باید خوشحال بود چون در این صورت ایرانی‌ها فرصت پیدا می‌کنند خودشان وارد عمل شوند؛ از جایگزین خارجی دیگری استفاده کنند تا فرصت را بیش از این از دست ندهند چون طبیعتاً چینی‌ها جایی که از نظر تجارت و سرمایه‌گذاری

آگهی برگزاری مناقصه عمومی به شماره فراخوان ۴۹۰۰۰۰۰۴۹۰۰۹۰۰۱۰۰۰	
هواییمایی جمهوری اسلامی ایران "هما"	
خرید ۷۰۰ دستگاه تجهیزات کامپیوتری	
۱- نوع مناقصه: عمومی	
۲- مناقصه گزار: هواییمایی جمهوری اسلامی ایران به آدرس تهران -فرودگاه مهرآباد - ادارات مرکزی "هما" - ساختمان پشتیبانی-واحد امور پیمان و رسیدگی پشتیبانی -اتاق ۳۰۱ تلفن تماس ۴۶۶۲۵۵۸۶	
۳- موضوع مناقصه:خرید ۷۰۰ دستگاه تجهیزات کامپیوتری	
۴- مدت قرارداد: از تاریخ ابلاغ برای مدت ۹۰ روز	
۵- محل خرید و ارائه پیشنهادات: سامانه تدارکات الکترونیکی دولت (ستاد)	
۶- نحوه دریافت اسناد مناقصه : داوطلبان می توانند جهت دریافت اسناد مناقصه به صورت ذیل اقدام نمایند:	
- با مراجعه به سامانه تدارکات الکترونیکی دولت به آدرس www.setadiran.ir از تاریخ ۱۴۰۱/۱۲/۱۱ لغایت۱۴۰۱/۱۲/۱۱ ساعت ۱۴ تا ۱۹ روز پنجمشنبه	
۷- مهلت تحویل پیشنهادات : حداکثر تا ساعت ۱۹ روز دوشنبه مورخ ۱۴۰۱/۱۲/۲۲	
۸- تاریخ و محل گشایش پاکات : ساعت ۹ صبح روز چهارشنبه مورخ ۱۴۰۱/۱۲/۲۴ از	

رواباطغوی

بزوبانی جمهوری اسلامی ایران "هما"

م الف ۴۷۱۲

شناسه آگهی ۱۴۶۰۷۰۲

سازمان جمع آوری و فروش اموال تملیکی

www.tamliki.ir

م الف ۴۶۲۰

شناسه آگهی ۱۴۵۹۰۹۹